ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 79

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ„ ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΤΑ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Αἱ ὀλίγαι ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας παρεθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, σχολιάζοντες τὸ εὐχολόγιον ἂν μὴ καὶ τὸ θρηνολόγιον, ὅπερ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους ἐνυπογράφως ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» ἔψαλεν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος, ἐνῷ ἀφ'ἑνὸς ἔτυχον τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐκρίθησαν ὡς διερμηνεύουσαι τὴν γενικὴν ἰδέαν ὁλοκλήρου τοῦ νομικοῦ τοὐλάχιστον κόσμου, ἐξ ἄλλου προεκάλεσαν, ὡς ἄλλως ἦτο λίαν φυσικόν, ἐξηγούμενον πρὸς ἐπίμετρον καὶ ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ξενίας, δυσμενεῖς τὰς κρίσεις τῆς συντάξεως τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις», τὸ πόρισμα τῶν κρίσεων τῆς ὁποίας ἦτο ὅτι ἡ «Δικαιοσύνη», χειρισθεῖσα ὡς ἐχειρίσθη τὸ ζήτημα, προσεπάθησε νὰ ἐντοπίσῃ ἂν μὴ καὶ νὰ μετατοπίσῃ τοῦτο. Εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ὁ ἐκ τῶν ὑπευθύνων τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος κ. Πέτρος Θηβαῖος ἐνόμισεν ὅτι ὑπεῖχε τὴν ὑποχρέωσιν, οὐχὶ ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ἀλλὰ τονίζων ἀληθείας πικράς, νὰ ἀπευθυνθῇ δημοσιώτερον πρὸς τὸ πολὺ κοινὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν στηλῶν τῆς «Ἀκροπόλεως», πρὸς ἣν ἀπέστειλε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου φύλλῳ αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΤΗΝ ΣΚΑΦΗΝ ΤΗΝ ΘΕΛΕΤΕ ΣΚΑΦΗΝ;

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Ἡ «Δικαιοσύνη,» ἥτις ἀπό τινος κάνει κατὰ τὴν ἀντίληψίν σας τὸν **νταῆν** *ἐν οὗ δέοντι, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, ἐπιδεικτικώτερον οἱονεὶ σύρουσα τὸ ζουνάρι της, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις σας.*

Τί ἐπερίμενε, τὴν ἐρωτᾶτε, ἀπὸ ἕνα πρόεδρον καὶ ἀπὸ ἕνα εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου; Νταηλήκια; Λόγους ὑπαιθρίους;

Ἀκριβῶς αὐτὸ καὶ μόνον αὐτὸ δὲν ἐπερίμενε. Οὔτε δὲ καὶ ὡς νταηλῆκι ἐθεώρησε τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἔθνους, ὃν ἀπὸ τῶν στηλῶν σας ἐξεφώνησε πέρυσιν ὁ κ. Κ. Σημαντήρας καὶ τὸν ἐπικήδειον, ὃν ἀπὸ τῶν αὐτῶν στηλῶν σας ἀπήγγειλε φέτος ὁ κ. Δ. Τσιβανόπουλος. Τοὺς δύο τούτους, τοὺς τόσον ὑψηλὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας τοποθετημένους, τοὺς ὠνειρεύθη πάντοτε ἡ «Δικαιοσύνη» ἀσχολουμένους εὐρύτερον καὶ δρῶντας γενικώτερον καὶ κηρύσσοντας τῆς εὐνομίας τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐκπέμποντας τοὺς κεραυνούς των κατὰ τὰς τριακοσίας ἑξήκοντα καὶ τέσσαρας ἑκάστου ἔτους ἡμέρας.

Θέλετε τώρα καὶ νὰ σᾶς πείσωμεν ὅτι δρᾶσιν τοιούτου εἴδους, καθημερινὴν, ἐξωτερικευομένην εἰς γεγονότα, ἐκτυλισσομένην εἰς ἀποτελέσματα, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, παρ' ὅλην τὴν ἀρίστην ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν ἰδέαν ἣν ἔχομεν, δὲν ἀνευρίσκομεν;

Ἂν ναί· θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε πρὸς στιγμὴν νὰ ἀφήσωμεν ἥσυχον τὴν Βασιλείαν, νὰ λησμονήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὰ παχέα τε, ἀφῃρημένα τε, πεφυσιωμένα τε, ἀνεμώλιά τε γενικολογήματα καὶ νὰ συζητήσωμεν ὀλίγον καζουϊστικά.

Ἔχετε σεῖς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐν τῇ δικαστικῇ ἐξουσίᾳ ἀντιπροσωπεύεται ἡ Πολιτεία ἀπὸ Εἰσαγγελεῖς τῆς περιωπῆς ἐκείνης ἣν προϋποθέτει τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦτο; Θὰ μᾶς ἐλέγξητε ὡς ψευδομένους ἐὰν εἴπωμεν ὅτι καὶ σεῖς ἔχετε τοιαύτην ἰδέαν, διότι μέχρι διαρρήξεως τῶν πνευμόνων σας σᾶς ἀκούομεν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν κραυγάζοντας: ὅτι Εἰσαγγελεῖς δὲν ἔχομεν.

Χρίει δὲ τοὺς Εἰσαγγελεῖς ποῖος; Ὁ Βασιλεύς; Ἂν δὲν τὸ γνωρίζετε μάθετέ το τώρα, ὅτι τοὺς Εἰσαγγελεῖς ὁ Ἄρειος Πάγος τοὺς χρίει.

Τὸ κατὰ τίνα τρόπον τοὺς χρίει, ἴσως καὶ ὑμεῖς ἔχετε γενικήν τινὰ ἰδέαν, ἡ ὁποία εἰδικεύεται καὶ καθίσταται θετικωτέρα, ὅταν λάβητε γνῶσιν τοῦ ἑξῆς χαρακτηριστικωτάτου γεγονότος. **Γεγονότος ἐπαναλαμβάνομεν.** *Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας του Πρωθυπουργίας, ὁ μακαρίτης Τρικούπης ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξοικονομήσῃ τόσους φίλους του ὅσοι οἱ Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους. Κατεσκεύασεν ἕνα νόμον δι' οὗ αὐτοδικαίως ἀπηλλάσσοντο ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δημοσιεύσεώς του Εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντ' αὐτῶν θὰ διωρίζοντο ἐκεῖνοι οὓς ὁ Ἄρειος Πάγος θὰ ἐνέκρινε.*

Πράγματι δὲ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐνέκρινε τόσους Εἰσαγγελεῖς ὅσα καὶ τὰ Πρωτοδικεῖα. Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως ὅλοι οὗτοι οἱ ἐγκριθέντες ἔτυχε νὰ ἦσαν ἐκ τῶν στενωτέρων φίλων τοῦ Τρικούπη.

Ἔπεσε μετ' ὀλίγον ὁ Τρικούπης καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Δηλιγιάννης. Νέος νόμος, νέα ἀπαλλαγὴ τῶν Εἰσαγγελέων, νέα πρότασις ἐκ μέρους τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νέα σύμπτωσις. Ὅλοι οἱ ἐγκριθέντες ἔτυχε νὰ εἶνε ἐκ τῶν στενωτέρων φίλων τοῦ Δηλιγιάννη!

Πῶς ἐξηγεῖται σεῖς αὐτὰς τὰς συμπτώσεις;

Αὐτὰ ὅμως, θὰ μᾶς εἴπητε, ἀνήκουν εἰς τὴν ἱστορίαν. Τὴν διαμαρτυρίαν σας αὐτὴν τὴν εἴχομεν προΐδει καὶ διὰ τοῦτο σπεύδομεν νὰ ἐρωτήσωμεν. Ποῖα προσόντα νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἐπιζητῶν μετ' ἀποτελέσματος νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔγκρισίν του ὡς εἰσαγγελέως; Ἂν δὲν ἀνήκῃ εἰς τὴν φάλαγγα **τῶν ἰδιαιτέρων** *τῶν ἑκάστοτε Ὑπουργῶν, ἂν δὲν εἶναι κομιστὴς ἑκατοντάδων ἐπισκεπτηρίων τῶν τρανῶν τῆς ἡμέρας εἴτε ἐν τῇ πολιτικῇ εἴτε ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δύναται νὰ εἶτε ὅσον θέλει καὶ Ἀριστείδης Οἰκονόμου καὶ Λαμπορῆ ἀκόμη, ἔγκρισιν Εἰσαγγελέως δὲν θὰ ἐπιτύχῃ.*

Ἔστι δὲ Εἰσαγγελεὺς ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τοὺς δικαστάς, ὁ ἐποπτεύων τὰς περισσοτέρας τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ὅν οἱ διαχειρισταὶ τῶν περιουσιῶν τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καὶ τῶν ἄλλων νομικῶν προσώπων μετὰ τρόμου ὀνειρεύονται, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὁποίου μέθοδοι τόσαι διὰ τῶν ἀνωνύμων ἑταιριῶν καὶ τῶν ἄλλων τεχνασμάτων δὲν θὰ ἐτίθεντο εἰς ἐφαρμογήν.

Τὸ κατὰ τίνα τρόπον λειτουργεῖ ὁ νόμος περὶ ἐμμίσθων Παρέδρων, περιττεύει καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναπτύξωμεν, διότι ἀριστοτεχνικώτατα ἄλλοτε ὑμεῖς αὐτοὶ ἀνεπτύξατε, συγχρόνως δὲ ὑμεῖς αὐτοὶ γνωρίζετε, ὅτι ὁ ἔμμισθος πάρεδρος τῆς σήμερον εἶνε ὁ Πρωτοδίκης τῆς αὔριον καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν τοῦ ἐγγυτέρου μέλλοντος καὶ ὁ Ἐφέτης καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν τοῦ μέλλοντος. Διὰ πᾶσαν δὲ τοιαύτην βαθμίδα ἀπαραίτητος ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔγκρισις.

Γνωρίζετε ὑμεῖς περίπτωσιν καθ' ἣν κατώτερος δικαστὴς νὰ ἐπεζήτησε σοβαρῶς—λέγοντες δὲ σοβαρῶς ἐννοοῦμεν μὲ ἐφόδια συναλλαγῆς πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς—ἔγκρισιν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς προαγωγὴν καὶ νὰ ἀπέτυχε;

Ἡμεῖς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν γνωρίζομεν.

Θέλετε καὶ ἄλλας λεπτομερείας;

Δώδεκα δικηγόροι, ὅσοι ἵδρυσαν τὴν «Δικαιοσύνην», κατήγγειλαν πέρυσιν ὅσα δημοσίᾳ κατήγγειλαν. Ἠθωώθησαν ἔκτοτε αὐτοὶ διὰ βουλεύματος, δι' οὗ ἐβεβαιοῦτο ὅτι δὲν εἶχον πρόθεσιν νὰ ἐξυβρίσουν, ἔκτοτε δὲ σιγὴ νεκρικὴ διεδέχθη τὸν κοινωνικὸν ἐκεῖνον σάλον καὶ ὅλοι ἔκτοτε, ἡσυχώτατα, μὲ τὴν συνείδησιν καθαρωτάτην καθήμεθα εἰς τὰς πολυθρόνας μας, **οἱ μὲν πλησιέστερον πρὸς τοὺς δέ.**

Θέλετε καὶ ἄλλα;

Εἷς συνάδελφός σας, πρὸ ἑβδομάδων μόλις, σχεδὸν δὲν ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον τὴν καταδιωκτικὴν ἀρχὴν ὡς ἀναξίαν πάσης ἐμπιστοσύνης. Καὶ ὁ μὲν συνάδελφός σας ἐκεῖνος μένει ἀκόμη μὲ τὴν ὑγρασίαν τοῦ σιέλου εἰς τὰ χείλη, οὐδὲ μιᾶς δὲ κορυφῆς συνεσπάσθησαν οἱ μῦς.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι καὶ σειρὰ ἄλλη τοιούτων, ἄνευ τέλους, ἔπεισαν, ἡμᾶς τοὐλάχιστον, ὅτι θετικὴ ἐργασία ἀρχόντων ὡς εἷς Πρόεδρος καὶ εἷς Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ ἡμέρας τριακοσίας ἑξήκοντα τέσσαρας θὰ εἶχεν ἀποτελέσματα ἀσυγκρίτως θετικώτερα ἑνὸς ἐπικηδείου ἢ καὶ μιᾶς πρὸς ἐπανάστασιν προκηρύξεως, ὡς ὑμεῖς ἀφελῶς πιστεύετε, τὴν τριακοσιοστὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην.

Οὔτε τοῦ παρόντος εἶνε οὔτε καὶ τῆς ἁρμοδιότητός μας νὰ συζητήσωμεν, ἂν δύναται γενικῶς νὰ ἐπέμβῃ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἂν ἡ ἐπέμβασίς του θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκομεν καὶ εὐχόμεθα.

Μὴ ἀδικῶμεν ὅμως ἐν παντὶ τὸ ἄμοιρον αὐτὸ Κράτος, τὸ τόσον δύσπιστον, τὸ μὴ ἔχον οὐδεμίαν εἰς ἑαυτὸ πεποίθησιν, τὸ ὁποῖον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν αὐτοπεποίθησιν ταύτην, ἔταξεν ἰσοβίους καὶ ἀμεταθέτους Ἀρεοπαγίτας καὶ Εἰσαγγελεῖς τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνέταξεν αὐτοὺς εἰς ἐπιτροπὰς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς:

—Ἐγὼ περιστοιχίζομαι ἀπὸ πειρασμοὺς ἀπείρους, ἀδυνατῶ νὰ διακρίνω τὸ κακὸν ἀπὸ τοῦ καλοῦ, μύωψ κατέστην κατ' ἀνάγκην, δὲν χωρίζω τὸ νόμιμον ἀπὸ τὸ παράνομον. Σεῖς ἐποπτεύσατε ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην, σεῖς ἐπιστρατεύσατε τὸ σῶμά της, σεῖς διευθύνετέ το, σεῖς κολάσατε τοὺς παρανομοῦντας, σεῖς ἀνταμείψατε τοὺς ἀριστεῖς.

Δι' ἐργασίαν τοιαύτης φύσεως, δι' ἣν μόλις θὰ ἐπήρκουν ὦμοι Βριάρεω, ἀρκεῖ εἷς θρῆνος ἢ εἷς πανηγυρικὸς ἢ εἷς Φιλιππικός, γραφόμενος τὴν πρώτην ἡμέραν ἑκάστου ἔτους;

Ἐπειδὴ δὲ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταλήξω Γερμανιστὶ καὶ μάλιστα εἰς δίστιχον, δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω ἐκ τίνος συνειρμοῦ ἰδεῶν, προκειμένου περὶ τῆς δράσεως τῶν κατὰ τὰ ἄλλα πλέον ἢ ἀμέμπτων ἀνωτάτων τούτων δικαστικῶν λειτουργῶν, ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην μου τὸ λαϊκὸν τραγοῦδι, ὅπερ ἅμα τῇ πτώσει τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῇ διαδοχῇ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Καπρίβη εἶχε γενικευθῇ ἐν Γερμανίᾳ;

Ντὲρ Κὲρλ τοὺτ ἄουχ ζάϊνε πφλίχτ.
Ἄμπερ Βίσμαρκ ἴστερ . . . νίχτ.
(Ὁ ἐρίφης καλὰ κάμνει τὴ δουλειά του, ἀλλὰ Βίσμαρκ δὲν εἶνε).

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως
Πέτρος Θηβαῖος

✱

Κατὰ πόσον ἡ ἐπιστολὴ αὕτη παρήγαγεν ἢ οὐ αἴσθησιν, δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ ὑποδείξωμεν. Ἓν μόνον εἶνε τὸ βέβαιον, ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ καταλίπῃ ταύτην ἄνευ ἀπαντήσεως, τούτου δ' ἕνεκα ἀπηύθυνε πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολιν» ἐπιστολήν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν του καὶ δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 9 Ἰανουαρίου τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΤΟ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Τὰ ἐρωτήματα ἦσαν: διατὶ κακοδαιμονεῖ ἡ Πατρὶς καὶ τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ τὴν σώσωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακοδαιμονίαν; Ἡ δὲ ἀπαθὴς «Δικαιοσύνη», ἀπὸ ὑπερβολικήν, ὡς φαίνεται, ἀγάπην πρὸς τὴν δικαιοσύνην, μετέφερε τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἵτινες, κατὰ τὴν πεποίθησίν της, ἀναξίως κατέχουσι τὰς ὑψηλὰς θέσεις των, μολονότι, ὡς λέγει, ἔχει ἀρίστην ἰδέαν περὶ αὐτῶν. Ἀλλ' ὦ «Δικαιοσύνη» καὶ ἡμεῖς αὐτὸ ζητοῦμεν, νὰ καθαρισθῶσιν αἱ ἐξουσίαι ἀπὸ τὰ ἀνάξια ὄργανα εἴτε πρωθυπουργοί, εἴτε πρόεδροι, εἴτε εἰσαγγελεῖς τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶνε οὗτοι. Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τὴν «Δικαιοσύνην» τῆς ὁποίας τὴν πεποίθησιν ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ 45 ἔτη ὑπηρέτησαν τὴν Πολιτείαν, ἀφίνομεν εἰς τὴν κρίσιν τῆς κοινωνίας.

Ἤδη ἃς ἐκφράσωμεν τὴν γνώμην μας ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων σαφέστερον.

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς εἶνε γνωστὸν ὅτι μόνον ἡ πίστις πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα, τὸ σέβας πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἡ ὑπακοὴ πρὸς τοὺς νόμους κρατύνουσι καὶ μεγαλύνουσι τὰ ἔθνη, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραξενευώμεθα οὔτε διὰ τὴν κήρυξιν τῆς χρεωκοπίας μας, οὔτε διὰ τὴν ἐπονείδιστον ἡττάν μας, οὔτε διὰ τοὺς ἐξευτελισμούς, τοὺς ὁποίους ὑφιστάμεθα παρὰ τῶν ἄλλων Κρατῶν, οὔτε διὰ τὴν κακοδαιμονίαν τῆς πατρίδος, ἀφοῦ ἅπαντες ὁμολογοῦμεν ὅτι τὸ διέπον ἡμᾶς σύστημα εἶνε ἡ ἀναίσχυντος συναλλαγή, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς παραβιάσεως παντὸς ὁσίου καὶ ἱεροῦ.

Τί λοιπὸν πρέπει νὰ γείνῃ διὰ νὰ πολεμήσωμεν αὐτὸν τὸν τύραννον ὅστις ροφᾷ ὅλον τὸ αἷμα τοῦ ἔθνους;

Κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην πρέπει νὰ περιβληθῇ ὁ Βασιλεὺς τὴν λαμπρὰν καὶ φοβερὰν πανοπλίαν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκε τὸ ἔθνος διὰ τοῦ Συντάγματος καὶ δι' αὐτῆς νὰ κατασυντρίψῃ τὸ ὀλέθριον καὶ ἐθνοφθόρον αὐτὸ σύστημα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Αον). Νὰ ἐκλέξῃ ἑπτὰ ὑπουργοὺς φιλοτίμους καὶ ἐργατικοὺς μὲ δύναμιν σώματος, ψυχῆς καὶ νοῦ καὶ ἱκανοὺς νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ καθήκοντα τοῦ Κυβερνήτου καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτούς, διοικήσατε τὴν Χώραν κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους, διαγράψατε ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸν τὰ ἀκάθαρτα καὶ πονηρὰ καὶ περιττὰ κονδύλια, καθαρίσατε τὸ Κράτος ἀπὸ τοὺς περιττοὺς καὶ φαύλους καὶ ἀναξίους καὶ ὀκνηροὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας καὶ μεριμνήσατε ἵνα ἡ Πατρὶς ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν δύναμιν, φροντίζοντες περὶ ἀξιομάχου στρατοῦ καὶ στόλου, περὶ ταχίστης καὶ ἀμέμπτου ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, περὶ μορφώσεως ἀξίων ἱερέων καὶ διδασκάλων, ἵνα δι' αὐτῶν ἐξευγενισθῇ τὸ φρόνημα καὶ ἡ ψυχὴ τῶν πολιτῶν καὶ περὶ ἀξίων διπλωματικῶν ὑπαλλήλων, ἵνα δι' αὐτῶν παρίσταται τὸ Κράτος ἀξιοπρεπῶς ἀπέναντι τῶν ἄλλων Κρατῶν καὶ

Βον) Νὰ διαλύῃ τὴν Βουλήν, ἐνόσῳ οἱ βουλευταὶ φέρουν προσκόμματα εἰς

τὴν ἐθνικὴν ταύτην διοίκησιν τῶν ὑπουργῶν.

Ἴσως ἀντιτάξῃ τις ὅτι, ἐὰν ὁ Βασιλεὺς πράξῃ τοῦτο, θὰ ἐκθέσῃ τὸν Θρόνον εἰς κίνδυνον. Μεγίστη ἡ πλάνη του· διότι ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον θὰ συμβῇ, καθόσον εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ ἔχῃ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ πλευρόν του ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς καὶ ἐναρέτους πολίτας, ὁλόκληρον τὸν στρατόν, ὅστις πάντοτε ὑπερεμάχησεν ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς χώρας καὶ ὁλόκληρον τὸν καταπιεζόμενον λαόν, ὅστις βεβαίως δὲν θὰ πρστιμήσῃ τοὺς ἐθνοκτόνους τυραννίσκους του ἀπὸ τὸν Σωτῆρά του. Ἐν τέλει πιστεύω ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν θὰ ὀρρωδήσῃ νὰ πράξῃ ὅ,τι τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος ἀπαιτεῖ, διότι γνωρίζει κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι οἱ Ἡγεμόνες διὰ νὰ ζήσουν μὲ δόξαν καὶ τιμὴν ὀφείλουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν των νὰ κινδυνεύσουν.

Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑΣ

ΥΜΩΝ ΥΠΑΤΕΥΟΝΤΩΝ

Μία περικοπὴ τῆς ἐπαναστατικῆς πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἔθνους προκηρύξεως τοῦ σεβαστοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ περικοπὴ δι' ἧς, ἀποστρεφόμενος μετὰ πικρίας ὁ κ. Κ. Σημαντήρας πρὸς τὴν «Δικαιοσύνην», λέγει: «Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς »τὴν «Δικαιοσύνην», τῆς ὁποίας τὴν »πεποίθησιν ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω »πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ 45 ἔτη ὑ»πηρέτησαν τὴν πολιτείαν, ἀφίνομεν »εἰς τὴν κρίσιν τῆς κοινωνίας», ἴσως θὰ εἶχεν ἀνάγκην ἀπαντήσεώς τινος, ἂν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ δὲν παρετίθεντο αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις, δι' ὧν τόσον θαυμασίως ἐξεικονίζεται ἡ αἴγλη τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀρχιδικαστοῦ, προκειμένου περὶ τῆς Γαλλίας.

Ἐναπομένει ἤδη ἡ περικοπὴ δι' ἧς ὁ σεβαστὸς τοῦ Ἀρείου Πάγου Πρόεδρος ἐρωτᾷ: διατί κακοδαιμονεῖ ἡ Πατρὶς καὶ τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ τὴν σώσωμεν ἀπὸ τὴν κακοδαιμονίαν;

Εὐτυχῶς καὶ ἡ περικοπὴ αὕτη δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπαντήσεως καὶ ἐκ μέρους ἡμῶν, διότι αὐτὸς οὗτος ὁ τιτρώσκων ἀναλαμβάνει νὰ χορηγήσῃ καὶ τὸ ἀντιφάρμακον, ἀναφωνῶν ὄντως μετὰ ἐθελοθυσίας καὶ κυριολεκτικῶς μετ' αὐταπαρνήσεως, ὅτι ἡ πατρὶς πάσχει καὶ κακοδαιμονεῖ: «διότι ἔχει ἀνάγκην ταχίστης καὶ ἀμέμπτου ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης.»

Ἀνευρέθη ἄρα ὁ νοσῶν, διεγνώσθη τὸ νόσημα τὸ βαρύτατον, ὑπεδείχθη καὶ τὸ φάρμακον.

Ἤδη ζητεῖται ὁ ἰατρός.

Ὁ Βασιλεὺς εἶνε ὁ χειροῦργος ἐκεῖνος καὶ ὁ παθολόγος, ὅστις θὰ ἀναλάβῃ νὰ παράσχῃ εἰς τὴν ψυχορραγοῦσαν πατρίδα, τὴν πεινῶσαν καὶ διψῶσαν δικαιοσύνην ταχεῖαν καὶ ἄμεμπτον, τὴν δικαιοσύνην αὐτήν;

Ὁ σεβαστὸς τοῦ Ἀρείου Πάγου Πρόεδρος, γονυκλινὴς πρὸ τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου, Τούτου τὴν ἀντίληψιν ἐκλιπαρεῖ καὶ παρ' Αὐτοῦ ἀναμένει τὴν σωτηρίαν καὶ ἐκ τῶν βραχιόνων Τούτου ὀνειροπολεῖ τὴν μαγικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἥτις τὴν μέχρι τοῦδε βραδυποροῦσαν δικαιοσύνην θὰ τὴν μετατρέψῃ εἰς «ταχίστην» καὶ τὴν μέχρι τῆς σήμερον ἐπίμεπτον δικαιοσύνην θὰ τὴν καταστήσῃ «ἄμεμπτον». Φαντάζεται δὲ τὸν Ἄνακτα λαμπρὰν περιβεβλημένον καὶ φοβερὰν πανοπλίαν καὶ διὰ ταύτης κατασυντρίβοντα τὸ ὀλέθριον καὶ ἐθνοφθόρον σύστημα.

Τοιοῦτο τοῦ σεβαστοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου Προέδρου τὸ γλυκὺ ὅραμα, ὅπερ ἀτυχῶς, οἰκτρότατα διαλύει ἡ πραγματικότης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ κραυγὴ ἑνὸς λαοῦ πονοῦντος, ζωηρότατα καὶ εὐκρινέστατα ἀκούεται διαλαλοῦσα:

Ὑμῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἔτη ἀρχόντων, ἀπροστάτευτος ἡ δικαιοσύνη μου ἀφέθη ἕρμαιον τῶν ἐξυπνοτέρων μὲ διατίμησιν δραχμῶν τετρακοσίων διὰ τὸ κακούργημα, δραχμῶν ἑκατὸν διὰ τὸ πλημμέλημα καὶ δραχμῶν εἴκοσι πέντε διὰ τὸ πταῖσμα (Ἀκρόπολις 11 Ἰανουαρίου 1908 ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Βάτραχοι καὶ ἡ Σάλπιγξ»).

Ὑμῶν ὑπατευόντων, ἐν ἑκάστῃ ἕδρᾳ Πρωτοδικείου ἱδρύθη καὶ ἰδιαιτέρα ἕδρα πολιτικοῦ πρακτορείου, ἔνθα ἀμείβονται οἱ κατανεύοντες κριταὶ καὶ ἀπειλοῦνται καὶ ριμωροῦνται καὶ μετατίθενται καὶ γηράσκουν μαραινόμενοι οἱ εὐσυνείδητοι.

Ὑμῶν κατεχόντων τῆς δικαιοσύνης μου τὰ ἀετώματα, ἡ προφορικὴ διαδικασία παρέμεινε τύπος νεκρός, ἐν τῷ νόμῳ μόνον ἀπαντώμενος, κατέληξε δὲ ἐν Πρωτοδικεῖον, ὡς τὸ τῶν Ἀθηνῶν, δεκατετράκις μόνον νὰ συνεδριάσῃ πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεων ἐμπορικῶν ἐντὸς ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔτους τοῦ 1907.

Ὑμῶν χειριζομένων τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερὰ τῆς δικαιοσύνης μου, ἀντιπρόσωποι τῶν εὐνοουμένων τῆς Εὐρώπης Κρατῶν ἀπειλοῦσιν ἑκάστοτε ἑτεροδικίαν.

Ὁ Βασιλεύς μου τῇ θελήσει ἐμοῦ ἐτάχθη ἀνεύθυνος. Σεῖς οἱ ὑπεύθυνοι. Οἱ ἀνεχόμενοι τὸν βουλευτὴν νὰ σᾶς πιέζῃ καὶ μὴ πατάσσοντες αὐτόν, ἐν ᾧ δύνασθε, ἢ μὴ διαμαρτυρόμενοι ὅταν νομίζετε ὅτι ὁ γρόνθος ἡμῶν δὲν ἐπαρκεῖ. Σεῖς οἱ μὴ καλέσαντες πέριξ ὑμῶν τοὺς ἀμέπτους δικαστάς. Σεῖς οἱ οὐδέποτε πρὸς οὐδένα τῶν Ὑπουργῶν συγκρουσθέντες ὅταν ἐπείσθητε ὅτι ὁ ἀμείλικτος δικαστὴς χάριν τῆς συναλλαγῆς μετετέθη ἢ ὁ ἀνάξιος χάριν τῆς αὐτῆς συναλλαγῆς προήχθη, ἢ ὁ ἄξιος χάριν τῆς ἰδίας παρηγκωνίσθη.

Τὴν φωνὴν ταύτην ἑνὸς λαοῦ φρικτότατα ἀλγοῦντος, κυλιομένου εἰς τὰς δικαστικὰς καὶ ἀνακριτικὰς αἰθούσας ἐπὶ ἔτη, στερηθέντος ἀσφαλείας, ὑποχρέου μὲ τὸ περίστροφον ἀνὰ χεῖρας νὰ προστατεύῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του, εὐκρινέστατα, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, ἀπὸ ἐτῶν τὴν ἀκούομεν.

Μήπως ἡ ἀπήχησις τῆς αὐτῆς κραυγῆς τοῦ πόνου ἔφθασε σήμερον τὸ πρῶτον μέχρι τῶν κορυφῶν ὅπου εἶνε ἐνθρονισμένοι οἱ ἀρχηγοὶ τῆς δικαιοσύνης μας; Καὶ τὸ συναίσθημα τῆς κραυγῆς ταύτης μήπως ἐξεδηλώθη εἰς τὰ πρόσφατα ἐγερτήρια;

Ἂν ναί· τότε οὐχὶ νεκροφόροι ἀλλὰ ἐργάται καλούμεθα νὰ καταστῶμεν. Οὐχὶ συντάκται ἀναφορῶν πρὸς τὸν Ἄνακτα, ἀλλὰ πολῖται ὑπερήφανοι καὶ ὑπάλληλοι πονοῦντες τὸν τόπον καὶ συλλαβόντες τὴν ἀπόφασιν νὰ σώσωμεν ἡμᾶς αὐτούς.

Ὅταν τοιαύτην συλλάβωμεν τὴν ἀπόφασιν, ὁ Ἄναξ ὁ ἀνεύθυνος οὐδεὶς ὑφίσταται λόγος νὰ μετατραπῇ εἰς συνυπεύθυνον καὶ μεθ' ἡμῶν νὰ διανεμηθῇ τὴν εὐθύνην. Διότι, περὶ τῆς δικαιοσύνης τοὐλάχιστον προκειμένου, οὐδεμίαν ἀνέλαβεν οὔτε καὶ ὑπέχει εὐθύνην. Οὔτε κατὰ τύπους οὔτε καὶ κατ' οὐσίαν.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4·

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1907

Ἡ κάτωθι στατιστικὴ τρόπον τινὰ στήλη, ἐν ᾗ κατοπτρίζεται ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐργασία τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων, ὅσον καὶ ἂν θεωρηθῇ ξηρὰ στήλη ἀριθμῶν, εἶναι ἱκανὴ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς παρατηρήσεις οὐσιωδεστάτας καὶ εἰς συμπεράσματα οὐκ ὀλίγα. Ἀτυχῶς ἡ ἀτελεστάτη στατιστικὴ ἐργασία, ἡ ἐπιτελουμένη ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, οὐδέποτε κατέστη ἀντικείμενον, οὐ μόνον καὶ τῆς κοινοτέρας ἀκόμη μελέτης, ἀλλὰ καὶ οὐδὲ ἁπλῆς ἀναγνώσεως. Ὅπως δήποτε, χάριν ἐκείνων οἵτινες ἀρέσκονται εἰς ἀνεύθυνα σχόλια ἢ καὶ εἰς παρατηρήσεις γενικωτέρας, παρέχομεν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν εἰκόνα τῆς ἐργασίας τῆς ἐν Ἀθήναις δικαιοσύνης κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἄρειος Πάγος.

Κατὰ τὸ 1907 τὸ ἀνώτατον ἡμῶν τοῦτο δικαστήριον ἐξέδοτο πολιτικὰς μὲν ἀποφάσεις 488, ποινικὰς δὲ 198, ἀπέναντι 545 πολιτικῶν καὶ 172 ποινικῶν, ἃς ἐξέδοτο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1906.

Ἐκ τῶν 488 πολιτικῶν τούτων ἀποφάσεων, αἱ 13 ἦσαν τῆς ὁλομελείας (ἐξ ὧν 4 ἀπέρριψαν τὴν ἀναίρεσιν, 1 ἀνήρεσεν, 7 ἀνέπεμψαν εἰς τὸ Β' τμῆμα καὶ 1 εἰς τὸ Α'), 4 παρέπεμψαν εἰς τὴν ὁλομέλειαν, 6 προδικαστικαὶ τοῦ Α' τμήματος, 3 περὶ κανονισμοῦ τμημάτων, 4 περὶ ἀποχωρήσεως δικαστῶν, 59 ἐκλογικαί, 27 περὶ ἀνατροπῆς, 7 ἐπὶ αἰτήσεων παρατάσεως, 21 προδικαστικαὶ τοῦ Β' τμήματος, 42 ὁριστικαὶ τοῦ Β' τμήματος, 2 τοῦ Β' τμήματος παραπέμπουσαι εἰς τὴν ὁλομέλειαν, 36 ἐρήμην τοῦ ἀναιρεσείοντος (ἀρνητικαί), 107 δεχόμεναι τὴν ἀναίρεσιν καὶ 157 ἀπορρίπτουσαι ταύτην.

Ἐκ τῶν 198 ποινικῶν, αἱ 149 ἀπέρριψαν τὰς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις, αἱ 39 ἐδέξαντο τὴν ἀναίρεσιν, αἱ 6 εἶνε πειθαρχικαί, ἡ 1 περὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος καὶ αἱ 3 τῆς ὁλομελείας δεχόμεναι τὴν ἀναίρεσιν.

Ἐφετεῖον

Ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1907 ἀποφάσεις ἐν ὅλῳ 2004, ἀπέναντι 1806 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1906. Ἐκ τούτων δὲ 752 ἐρήμην, 1041 ὁριστικαὶ καὶ 211 προδικαστικαί.

Ἐκκρεμεῖς ἐν ἅπασι τοῖς πινακίοις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, μὴ συζητηθεῖσαι μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου παρέμειναν ἐν ὅλῳ 250 ὑποθέσεις, ἀπέναντι 430 αἵτινες εἶχον παραμείνει τῇ 31 Δεκεμβρίου 1906, ἐκ τῶν ἐκκρεμῶν δὲ τούτων αἱ 47 ἦσαν ἐμπορικαί, αἱ 59 συνοπτικαί, αἱ 102 συνήθεις καὶ αἱ 42 τοῦ Δημοσίου.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν ἐξέδοτο 428 ἐν ὅλῳ *πράξεις*, ἀπέναντι 510 ἃς εἶχεν ἐκδώσει κατὰ τὸ 1906.

Βουλεύματα τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐξέδοτο ἐν ὅλῳ 495, ἀπέναντι 510 ἅτινα εἶχεν ἐκδώσει κατὰ τὸ 1906.

Πρωτοδικεῖον

Εἰς τὰ πινάκια τοῦ Πρωτοδικείου ἐνεγράφησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1907, συνήθεις μὲν ὑποθέσεις 2266, ἀπέναντι 2591 ἐγγραφεισῶν κατὰ τὸ 1906, συνοπτικαὶ 2994, ἀπέναντι 3322, ἐμπορικαὶ 5239, ἀπέναντι 5985 καὶ ἐφέσεις 1405, ἀπέναντι 1607.

Ἐκκρεμεῖς ἐν τοῖς πινακίοις, ἤτοι μὴ συζητηθεῖσαι μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1907 παρέμειναν, ἐμπορικαὶ μὲν 1705, συνήθεις 878, συνοπτικαὶ 565 καὶ ἐφέσεις 366.

Ἀποφάσεις κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1907 τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδοτο ἐν ὅλῳ 7685, ἀπέναντι 9764 ἃς ἐξέδοτο κατὰ τὸ 1906. Ἐκ τούτων 2347 εἰσὶν ἐρήμην, 3177 ὁριστικαί, 213 ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ 1948 προδικαστικαί.

Πράξεις ἐξεδόθησαν καθ' ὅλον τὸ 1906 ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου 4399 ἐν ὅλῳ, ἀπέναντι 4413 ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1906.

Πλημμελειοδικεῖον.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1907 τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδοτο 7929 ἀποφάσεις, ἀπέναντι 7281 ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατὰ τὸ 1906.

Εἰρηνοδικεῖα.

Α'. Βόρειον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ θέσεις 5278, ἐδημοσιεύθησαν δὲ ἐν ὅλῳ ἀποφάσεις 3952, ἀπέναντι 3862 τοῦ 1906.

Β'. Βόρειον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις 3940, ἐξεδόθησαν δὲ ἀποφάσεις ἐν ὅλῳ 2895, ἀπέναντι 2970 τοῦ 1906.

Νότιον. Ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ ὑποθέσεις 2330, ἐξεδόθησαν δὲ ἐν ὅλῳ ἀποφάσεις 1640, ἀπέναντι 1876 τοῦ 1906.

Καὶ ἡ κατακλείς.

Αἱ ἐργάσιμοι τοῦ Πρωτοδικείου.

Ὅσον ἀπίστευτον καὶ ἂν θεωρηθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀκριβῶς καὶ εἶνε ἱκανόν, αὐτὸ καὶ μόνον νὰ μᾶς ἐξεγείρῃ τοῦ ληθάργου ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατεχόμεθα. Καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1907 τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀριθμεῖ τὰς ἑξῆς τακτικὰς συνεδριάσεις: Λέγοντες δὲ τακτικὰς ἐννοοῦμεν ἐκείνας καθ' ἃς ἐξεφωνήθησαν καὶ συνεζητήθησαν ἀναβεβλημέναι τοὐλάχιστον ὑποθέσεις. Τοιούτας τακτικὰς συνεδριάσεις τὸ μὲν τμῆμα τῶν ἐμπορικῶν ἀριθμεῖ **δέκα τέσσαρας!!** (ἀριθμὸς 14), τὸ τῶν συνοπτικῶν δέκα ἕξ, τὸ τῶν συνήθων δέκα ἑπτὰ καὶ τὸ τῶν ἐφέσεων δέκα ἑπτά.

Τοὺς ἀριθμοὺς τούτους ἀνεζήτησέ ποτε νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μελετήσῃ εἰς Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου; Μελέτας τοιούτου εἴδους βεβαίως δὲν ἀπαιτοῦμεν ἀπὸ ἕνα ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, προωρισμένον νὰ ἀσχολῆται διὰ σπουδαιότερα.

ΑΚΟΜΗ;
ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

Εἰς τὸ ζήτημα ὅπερ ἐπὶ μακρὸν ἀπησχόλησε θεωρητικῶς εἰς συνεχῆ φύλλα τῆς «Δικαιοσύνης» πλειάδα δικηγόρων καὶ εἰς ὃ ἔθεσε τὴν τελευταίαν λέξιν ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀ. Ὀρχομένιος γράψας, παρέχει τὴν πρακτικωτέραν δύναταί τις νὰ εἴπῃ λύσιν ὁ κ. Λουκᾶς Νάκος διὰ τῆς κάτωθι ἐπιστολῆς του.

Εἰς τὴν «Δικαιοσύνην» δὲν ἐλύθη ἀκόμη τὸ ζήτημα μεταξὺ τῶν ἀπὸ ἑβδομάδων συζητούντων συναδέλφων, ἂν ὁ κ. Κύρος, μὴ καταγγείλας τὸν αὐτουργὸν τῆς ἐναντίον του δολοφονικῆς ἐπιθέσεως, εἶναι «ἐρασιτέχνης πολίτης», «ἀδρανὴς πολίτης», «παθητικῶς ἀνθιστάμενος», «ἰντελλεκτουαλιστὴς» καὶ δὲν εἰζεύρω καὶ ἐγὼ τί ἄλλο ἀκόμη.

Ἁμαρτίας εἶχεν ὁ ἄνθρωπος! Ἐλπίζομεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ πληγὴ τῆς κεφαλῆς του δὲν ἦτο τόσης διαρκείας ὅσον αἱ ἐπακολουθήσασαι συζητήσεις περὶ αὐτῆς.

Τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις μοὶ φαίνεται πολὺ ἁπλούστερον ἀπὸ ὅ,τι παρίσταται ἀπὸ τοὺς συζητοῦντας. Ἡ κυρία αἰτία τῆς στάσεως τοῦ κ. Κύρου, εἶναι ἁπλούστατα, οἰκονομική. Ὁ κ. Κύρος ἐλυπήθη ἕνα ζευγάρι παπούτσια, τὸ ὁποῖον θὰ ἔλυωνε ἄδικα καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, παρακολουθῶν τὴν μήνυσίν του!

Καὶ ὁ μὲν κ. Κύρος, σκεφθεὶς ὡς ἐσκέφθη, ἐσκέφθη, ὡς ἄτομον, πρακτικώτατα. Ἀλλ' ἡμεῖς, ὡς κοινωνία, δὲν εἴχομεν ἄραγε τίποτε ἄλλο πρακτικώτερον, ἐκτὸς τῶν συζητήσεων, νὰ κάμωμεν, διαμαρτυρόμενοι ἐμπράκτως διὰ τὴν κατάστασιν, καὶ πρὸς προφύλαξιν τῶν κεφαλῶν μας, ἀπὸ ὁμοίου εἴδους δολοφονικὰς ἐπιθέσεις;

Μετ' ἀγάπης.

Λουκᾶς Νάκος

Περίληψις ἀποφάσεως

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν λαβὸν ὑπ' ὄψει τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1011 π. ἔ. βούλευμα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ β' βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν συνελθόντος ἐξέδοτο α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 6565 (1907) ἀπόφασίν του, δι' ἧς διώρισε τὸν Νικόλαον Μαρουλιανὸν φαρμακοποιὸν ἐνταῦθα προσωρινὸν διαχειριστὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου πατρός του Ἐμμανουὴλ Μαρουλιανοῦ ἱερέως· καὶ β') τὴν ὑπ' ἀριθ. 7213 (1907) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκήρυξε τὸν εἰρημένον ἱερέα Ἐμμανουὴλ Μαρουλιανὸν εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4ην Ἰανουαρίου 1908

Ὁ Πληρεξούσιος Δικηγόρος

Γ. Ἀναλυτὴς

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

On n'a peut-être jamais mieux marqué combien les magistrats doivent être détachés d'eux-mêmes et de tout ce qui les regarde personnellement que par l'usage où est le Chancelier de France de ne porter jamais le deuil pour qui que ce soit. On dit aussi que ce premier magistrat du royaume ne reçoit et ne rend jamais de visite.

B. WARÉE

«Curiosités Judiciaires», Paris, 1877, page 129.

(Ἡ ἔννοια ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν ἔχει ἰδίαν προσωπικότητα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ τελειότερον ἢ ὅσον ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ἐθίμου, καθ' ὃ ὁ ἀρχιδικαστὴς τῆς Γαλλίας οὐδέποτε καὶ δι' οἷον δήποτε φέρει πένθος. Ἐπίσης λέγεται ὅτι ὁ ἀρχιδικαστὴς οὗτος οὐδέποτε οὔτε δέχεται οὔτε ἀνταποδίδει ἐπισκέψεις).

«Ἡ ὑπεράσπισις περιβάλλεται διπλοῦν χαρακτῆρα ἀπέναντι τοῦ κατηγορουμένου. Εἶνε δικαίωμα, ὅπερ αὕτη ἐξασκεῖ ἐλευθέρως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως καὶ μέχρι τῆς ἀποφάσεως. Ἀπέναντι τῆς Δικαιοσύνης εἶνε μέσον πληροφοριῶν, μία τῶν πηγῶν τῆς ἀληθείας, τύπος οὐσιώδης τῆς Δικονομίας. Δὲν ὑπάρχει Δικαιοσύνη, ὅπου ἡ ὑπεράσπισις δὲν εἶνε ἀκεραία, διότι δὲν ὑπάρχει βεβαιότης τῆς ἀληθείας.»

Διὰ τοὺς προέδους καὶ δικηγόρους.

Οὕτω χαρακτηρίζει τὴν θέσιν τῆς ὑπερασπίσεως ὁ κ. Τσιβανόπουλος ἐν σχετικῇ ἐκθέσει αὐτοῦ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶνε τὸ συμπέρασμα τῆς βαθείας μελέτης καὶ ἀκριβοῦς διαγνώσεως τοῦ τόσῳ σοβαροῦ, ἀλλὰ καὶ τόσῳ παρανοουμένου κατὰ κανόνα θέματος, διατυπωθὲν ἐν μορφῇ κλασικοῦ ἀποφθέγματος.

Συνιστᾶται εἰς τὴν μελέτην τῶν κ.κ. προέδρων, τῶν ὁποίων χαλιναγωγεῖται καὶ ῥυθμίζεται ἡ κωδωνοκρουσία, ἀλλ' οὐχ ἧττον καὶ τῶν κ. κ. συνηγόρων, ὧν τὰ δικαιώματα οὕτως ἐξαίρονται, ἀλλ' ἵνα ὑπομνησθῶσι καὶ τ' ἀντίστοιχα καθήκοντα.

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, διαγράφει δι' ὡραίων φράσεων τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας τοῦ δικαστικοῦ βήματος, πέραν τῶν ὁποίων ἐκτρέπεται αὕτη εἰς προσβολὴν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων ἢ ὡς ἀθέτησιν ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς καθεστηκυίας ἀρχὰς τοῦ κράτους. Καὶ ταῦτα προτάσσει ὡς γενικὰς ἀρχὰς προκειμένου ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ κ. Τσέλου διὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου μομφὴν τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Κατσίχτη, ἵνα συμπεράνῃ, ὅτι ἐδικαιοῦτο μὲν ὁ κ. Τσέλος νὰ παρατηρήσῃ τὴν παράλειψιν τῆς ἀνακρίσεως μὴ προβάσης εἰς ἄμεσον ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος Ἀργυροπούλου, ὤφειλεν ὅμως ἑτέρωθεν, «ὅπως ἀποφύγῃ τὴν περὶ τὴν κρίσιν ὑπερβολήν» ν' ἀναδράμῃ εἰς τὸν μετὰ τὸ ἔγκλημα χρόνον, ὅτε δὲν εἶναι γνωστὰ τὰ ἐπ' ἀκροατηρίου ἐκτυλιχθέντα, τοὐτέστιν νὰ μὴ κρίνῃ ἐκ τῶν ὑστέρων, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς παρομαρτούσας δυσχερείας εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν ἐκ προμελέτης πράξεως.

Καὶ φημὶ καὶ ἀπόφημι

Θὰ ἐπεθυμοῦμεν ὅμως σαφέστερον νὰ ἀπεφαίνετο, ἂν ἡ παράλειψις αὕτη ἦν δεδικαιολογημένη ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἂν ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀνευρισκομένη ἀτέλεια ἦτο ἀνυπέρβλητος, ὅτε δύναται νὰ ζητηθῇ εὐθύνη τις, ἀδιάφορον ἂν πειθαρχικὴ ἢ καὶ ἠθικὴ ἁπλῶς παρὰ τοῦ ἀκαίρως καὶ ἀδικαιολογήτως μεμφθέντος τὴν ἀνάκρισιν κ. Εἰσαγγελέως, ἢ δεξιώτερον διεξαγομένης τῆς ἀνακρίσεως ἠδύνατο νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἡ ἀτέλεια, ὅτε εἰς τοὺς διεξαγαγόντας τὴν ἀνάκρισιν ἔδει νὰ ἐπιστηθῇ μείζων ἡ προσοχὴ αὐτῶν καὶ συντρεχούσης ὑπαιτίου ἀμελείας νὰ ληφθῶσι πειθαρχικὰ μέτρα.

Τοὐναντίον ἐν τέλει τοῦ ἐγγράφου του, ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κηρύσσει ἑαυτὸν ἀναρμόδιον νὰ ἐξετάζῃ ἀτελείας τῆς ἀνακρίσεως ὑπὸ ἔποψιν πειθαρχικῆς καταδιώξεως τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πρωτοδικῶν.

Καὶ τυπικῶς φρονοῦμεν ὅτι δὲν ὑπερέβαινε ἡ τοιαύτη ἔρευνα τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις προΐσταται καὶ ἐφορᾷ τῆς εἰσαγγελικῆς ἱεραρχίας καὶ ὀφείλει νὰ δίδῃ ὁδηγίας εἰς τοὺς παρ' ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς, κατὰ μείζονα δὲ λόγον ἐν προκειμένῳ, ὅτε, προκαλούμενος μάλιστα παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ἐδικαιοῦτο νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀνεξέταστον ζήτημα διεγεῖραν τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ θέσαν εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν δύο εἰσαγγελικοὺς λειτουργούς.

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, σχολιάζοντες τὴν ἐνημερότητα περὶ τὴν συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων, εἰς ἣν λίαν ἀξιεπαίνως ἔφθασεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐξεφράσαμεν τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθανον τὸ γεγονὸς τοῦτο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου καὶ νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συζήτησιν ὀλιγωτέρων ὑποθέσεων καὶ φυσικώτατα τὴν ἔκδοσιν ὀλιγωτέρων ἀποφάσεων. Τὴν γνώμην ἡμῶν ἐκείνην ἐστηρίζαμεν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι πιθανώτατα ἕνεκα τῆς ἀμέσου, λόγῳ τῆς ἐνημερότητος, εἰσαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων πρὸς συζήτησιν, νὰ ἔχουν ἀποκάμει οἱ διάδικοι, οἵτινες οὕτως ἢ νὰ παραιτῶνται τῆς ἀναιρέσεως ἢ νὰ μὴ μετέρχωνται τοιαύτην.

Σύμπτωσις ;

Ἤδη ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1907 ὁ Ἄρειος Πάγος ἐξέδοτο 488 πολιτικὰς ἀποφάσεις, ἀπέναντι 545, ἃς ἐξέδοτο κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος 1906, ἤτοι ὅτι καθυστέρησε κατὰ 57 ὅλας ἀποφάσεις καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις, ἀλλ' ὅτι ἔχει καὶ ἐσωτέραν σημασίαν, ἄγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἄνω γνώμη ἡμῶν δὲν ἐστερεῖτο τελείως ὑποστάσεως.

EPPIKOY DERNBURG

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝ ΤΩι ΔΙΚΑΙΩι

Διάλεξις ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 21 Μαρτίου 1894 τῆς «Ἑταιρίας τῶν Νομικῶν» ἐν Βιέννῃ.

[Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. *Πέτρου Θηβαίου*.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Ἀντικείμενον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν εἶνε πρωτίστως *τὰ φυσικὰ φαινόμενα*, ἐνῷ τοῦ δικαίου *αἱ ἰδέαι*. Τὸ ζήτημα περὶ τῆς σκοπιμότητος τῶν φαινομένων ἐκείνων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἀντικείμενον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἐκφεύγει τοῦ κύκλου τῶν ἐπιστημῶν τούτων, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ κυρία τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ἀποστολὴ εἶνε νὰ ἐρευνᾷ τὰς κατ' ἰδίαν διατάξεις καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ ταύτας ἐν σχέσει πάντοτε πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν.

Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα περὶ τοῦ ποῖον τὸ σκόπιμον καὶ τὸ μὴ τοιοῦτο, οὔτε τὸ γεννᾷ οὔτε τὸ ἱκανοποιεῖ ἡ πεῖρα. Τὸ πρόβλημα τοῦτο τὸ λύουσι δυνάμεις μὴ ὁραταί.

Ἂν ἐπὶ παραδείγματι θέσωμεν τὸ ἀξίωμα ὅτι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς νομικῆς ἐπιστήμης εἶνε «ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη», ἀμέσως ἐρωτᾶται, ἀπὸ τί συνίσταται αὕτη, πῶς ἐπιτυγχάνεται, ποῖα τὰ ἄγοντα εἰς ταύτην μέσα; Ἀνακύπτει τότε ἡ ἀξία τῆς προσωπικότητος καὶ ἡ σχέσις ταύτης πρὸς τὸ σύνολον, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν, πρὸς τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς τὴν ὑλικὴν καὶ τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ἠθικήν, πρὸς τὸ παρελθόν, πρὸς τὸ παρόν, πρὸς τὸ μέλλον. Ταῦτα ὅμως πάντα δὲν ζυγίζονται οὕτως εἰπεῖν φυσικῶς, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην ὀφθαλμοῦ τοῦ πνεύματος, ἤτοι φαντασίας καὶ νοῦ.

Λίαν εὐλόγως, ἄνευ ἀμφιβολίας, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ δικαίου τείνομεν εἰς τὸ θεωρητικὸν τούτου μέρος καὶ ἀγωνιζόμεθα τὴν θεωρίαν τούτου νὰ ἐνισχύσωμεν. Δι' αὐτῆς καταπολεμοῦμεν πρὸ παντὸς τὸν δογματισμὸν ὅστις κινδυνεύει νὰ μᾶς ἀποπνίξῃ καὶ μᾶς ἐξουδενώσῃ. Εἶνε θλιβερὰν ἡ διδασκαλία τοῦ δικαίου εἰς οὐδὲν ἄλλο νὰ συνίσταται ἢ εἰς τὴν ξηρὰν ἐκμάθησιν νομικῶν κανόνων καὶ χρονολογιῶν, ὅταν καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ διὰ τοὺς μαθητὰς μετατρέπηται ἡ νομικὴ ἐπιστήμη εἰς Μουσεῖον βοτανικὸν ἐν τῷ ὁποίῳ ταξιθετοῦνται ῥίζαι ἄνευ χυμοῦ καὶ ἄνευ δυνάμεως. Γνώσεις ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀποκτώμεναι εἶνε γνώσεις ἄνευ ἀξίας ἢ μᾶλλον ἐπιβλαβεῖς, διότι εἶνε νεκραὶ ἃς συσκοτίζει καὶ διασκορπᾷ ἡ ζωή. Ὁ στοιχειωδέστατος κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν σπουδὴν τοῦ δικαίου ὅρος εἶνε ἐκεῖνος καθ' ὃν ὁ διδασκόμενος μορφοῦται οὕτως, ὥστε νὰ λαμβάνῃ ἀμέσως τὴν ἀντίληψιν τῆς ἐπιρροῆς ἑκάστου κανόνος ἢ τοὐλάχιστον νὰ συλλαμβάνῃ ἀμέσως ἓν ζωντανὸν παράδειγμα. Ὅταν ὁ σπουδαστὴς ἀκούῃ ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἄκυρος ἡ πώλησις πράγματος μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῇ φύσει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πωλήσεώς του, ἀμέσως ἡ φαντασία του πρέπει νὰ εἶνε ἑτοίμη ὅπως τῷ προσκομίσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἓν δοχεῖον οἴνου περὶ οὗ διαπραγματεύονται οἱ συμβαλλόμενοι καὶ ὅστις κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐχύνετο ἐν τῇ ἀποθήκῃ, ἢ ἕνα ἵππον, ὅστις, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπωλεῖτο, κατεκρημνίζετο καὶ ἐφονεύετο, ἢ μίαν οἰκίαν περὶ τῆς πωλήσεως τῆς ὁποίας οἱ συμβαλλόμενοι εἶχον μείνει σύμφωνοι, ἥτις ὅμως μετετρέπετο εἰς τέφραν ὑπὸ πυρκαϊᾶς.

Ὁ σπουδαστὴς τοῦ δικαίου ἀπόλυτος ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ συνειθίσῃ εἰς νομικὰς παραβολὰς καὶ εἰς μύθους τρόπον τινὰ νομικούς. Εἰς τοῦτο τὰ μέγιστα συντελοῦσιν αἱ συστηματικαὶ ἀπὸ τῆς ἕδρας παραδόσεις καὶ αἱ πρακτικαὶ ἀσκήσεις, αἵτινες σὺν τῷ χρόνῳ κατακτῶσιν ἔδαφος. Εἰς ταύτας μεγίστην ἔδωσεν ὤθησιν *ἡ νομικὴ κλινική*, ἣν ἔξοχος πρακτικὸς καὶ πολυμαθὴς ἵδρυσεν, ἐν ᾗ ὑποβάλλονται ὑπὸ ἐξέτασιν καὶ διάγνωσιν καὶ θεραπείαν, ὑποδεικνυομένων καὶ τῶν καταλλήλων φαρμάκων, χλωρωτικαὶ ἀποφάσεις ἢ χοιραδικαὶ ἐφέσεις ἢ χωλὰ θέματα ὅρκων!

Βαρυτάτη ὅμως θὰ ἦτο ἡ πλάνη ἐὰν διὰ τὴν μελέτην τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ἐξησκεῖτο ἡ *ἀναπαραγωγικὴ* ἀποκλειστικῶς φαντασία, ἡ τέχνη δηλαδὴ ἐκείνη δι' ἧς μετουσιοῦνται καὶ παρίστανται ὡς περιβεβλημένοι σάρκας αἱ ὑφιστάμεναι διατάξεις καὶ οἱ κανόνες.

Ἕτερον, ἀπαραίτητον ἐπίσης διὰ τὸν νομικὸν εἶνε καὶ τὸ συναίσθημα τῆς δικαιοσύνης, ἰδιότης ἥτις εἶνε ἐρριζωμένη ἐν τῇ φαντασίᾳ καὶ ἐν τῷ αἰσθήματι. Ὅπου ἡ πολυμάθεια ὑπονομεύει τὴν ζωντανὴν ταύτην πηγήν, ἐκεῖ πλέον αἱ γνώσεις εἶνε ἀνωφελεῖς, ἐκεῖ ἄρχεται τὸ κράτος τῆς νεκρᾶς τῶν τύπων νομικῆς. Ὅταν παύσῃ νὰ μᾶς φωτίζῃ πρὸς κατανόησιν τῶν νόμων τὸ θερμὸν συναίσθημα διὰ τὸ δίκαιον καὶ διὰ τὸ ἀγαθὸν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πολιτείας, τότε καὶ ἡ ἔννοια τῶν νόμων ἀποβαίνει τι ἀκατάληπτον. *Τοῦτο δὲ διότι θρίμματα μόνον τοῦ οἰκοδομήματος εἶνε οἱ νόμοι. Εἰς σύνολον ἓν μόνον διὰ τὰς ἰδέας τῆς δικαιοσύνης συναρμολογοῦνται.*

⁂

Συνοψίζω ἤδη ἐν τέλει τὰς σκέψεις μου. Ἡ σύγχρονος πολιτεία μὲ τὰς ὁλονὲν αὐξανομένας ἀνάγκας της, μὲ τὰς ὑποχρεώσεις της τὰς ποικίλας καὶ μὲ τὸ νεώτερον πνεῦμα, πολύμοχθον καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ ἐργασίαν καὶ ἐν τῇ διαμορφώσει τοῦ δικαίου. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ της ταύτῃ καθῆκον ἔχει νὰ προχωρῇ ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ καὶ πρὸ ταύτης νὰ ἀποκαλύπτηται. Ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ριζοβολεῖ τὸ δίκαιον καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ βλαστήσῃ.

Ἄνευ φαντασίας καὶ θεωρίας, νομοθεσία καὶ ἐπιστήμη εἶνε ἀδύνατον νὰ καταλήξουν εἰς τὸν δι' ὃν εἶνε προωρισμέναι σκοπόν.

Μόνον ἐκ τῆς συμπράξεως τοῦ νοῦ καὶ τῆς φαντασίας προβάλλει ἡ ἁρμονία, ἐν ᾗ τὸ ἰδεῶδες συναντᾶται μετὰ τῆς πραγματικότητος.

⁂

Ἐν τῇ διαλέξει μου ὤφειλον νὰ θίξω τινὰ, διὰ πολλὰ ἄλλα ὑπαινιγμοὺς μόνον νὰ ῥίψω καὶ οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξαντλήσω. Ἕνεκα τούτου εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγω εἰς τὴν ἐπιείκειάν σας.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἐνταῦθα δι' ἀσθενῶν γραμμῶν ἐπειράθην νὰ χαράξω, ποῦ ἄλλοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ τύχῃ ἀναπτύξεως καὶ συμπληρώσεως, εἰμὴ ἐν τῷ μέσῳ τῶν νομικῶν τῆς Βιέννης, ὧν ὁ πνευματικὸς βίος πλειότερον πάσης ἄλλης Γερμανικῆς πόλεως ἀπὸ αἰώνων φωτίζεται ὑπὸ τῆς φαντασίας;

(Διὰ τῶν ἄνω περατοῦται ἡ κυρίως διάλεξις τοῦ μεγάλου νομοδιδασκάλου. Τὴν διάλεξιν ταύτην ἐπηκολούθησεν ὄχι μόνον θαυμασμὸς ἐκ μέρους τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ θύελλα ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων, ὧν τὰ συμφέροντα ἔθιγεν ἀμεσώτερον. Τούτου ἕνεκα δριμεῖαι ἐγένοντο καὶ ἐν ἰδιαιτέροις φυλλαδίοις καὶ ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ ἐπιθέσεις καὶ ἐπικρίσεις, εἰς ἃς ἀπήντησεν ὁ Dernburg δι' ἐπιλόγου, ὃν παρέθεσεν εἰς τὸ τεῦχος ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη ἡ διάλεξίς του. Τὸν ἐπίλογον τοῦτον, χάριν τῆς ἑνότητος τοῦ ὅλου θέματος, δημοσιεύομεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον).

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΚΑΤΣΙΧΤΗ

Ὡς δὲν ἔχομεν λόγους ν' ἀμφιβάλλωμεν, συνεπείᾳ ἀνακριβῶν πληροφοριῶν ἀνεγράφη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, ὅτι δι' ἐκθέσεώς του ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφαίνεται περὶ πειθαρχικῆς καταδιώξεως τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Λογοθέτου διὰ τὰς παρατηρηθείσας δῆθεν ἀτελείας τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Κατσίχτη.

Προφανῶς πρόκειται περὶ τελείας τῶν πραγμάτων ἀναστροφῆς.

Ἡ ἀλήθεια ἀνευρίσκεται ἐν τῷ ἀπὸ 4ης Νοεμβρίου 1907 ἐγγράφῳ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' οὗ ὁ κ. Τσιβανόπουλος, ἀπαντῶν εἰς τὸ τεθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐρώτημα, ἂν εἶνε πειθαρχικῶς τιμωρητέος ὁ κ. Τσέλλος, ἀντεισαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν, ἐπὶ ὑπερβάσει τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του ἐκ κουφότητος ἢ ραθυμίας, διότι ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἐμέμφθη τῆς ἐνεργείας τῆς ἀνακρίσεως, ἀποφαίνεται, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, ἀπαραιτήτου τόσον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅσον καὶ διὰ τὴν κατηγορίαν, ὅτι «εἶνε δυσδιάκριτα τὰ ὅρια »τὰ διαχωρίζοντα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ »Εἰσαγγελέως περὶ τὴν χρῆσιν τῶν συν»τεινόντων εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς »γνώμης του ἐπιχειρημάτων, ἀπὸ τὴν »παρεκτροπὴν τῆς ἐλευθερίας ταύτης, »οὔτε δύναταί τις νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν »νὰ κανονίσῃ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας »του τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως, »διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν ἐλευθε»ρίαν τοῦ λόγου, ἥτις μόνον περιορι»σμὸν ἔχει τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ δι»καιώματα τῶν ἄλλων καὶ πρὸς τὴν »ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν».

Συνεπῶς φρονεῖ ὁ κ. Τσιβανόπουλος ὅτι ἠδύνατο ὁ κ. ἀντεισαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν νὰ ἀναπτύξῃ ἐπ' ἀκροατηρίου

μετ' ἐλευθερίας, ἧς «τὰ ὅρια εἶνε δυσδιάκριτα» πᾶν ὅ,τι κατὰ κατὰ τὴν κρίσιν του ἔτεινε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας, ἔστω καὶ ἂν τὰ λεχθέντα θίγουσι τὴν ἀνακριτικὴν ἀρχήν, ἐν τούτοις δὲν παραλείπει νὰ προσθέσῃ ὅτι »ὤφειλεν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφε»τῶν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν περὶ τὴν κρί»σιν ὑπερβολήν, ν' ἀναδράμῃ εἰς τὸν ἀ»μέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα χρόνον, ὅτε δὲν »ἦσαν γνωστὰ ὅσα ἔχουσιν ἀποκαλυφθῆ »κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικα»σίαν, καὶ νὰ μετριάσῃ τὴν ἐντύπωσιν »εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐκ τῆς κρίσεώς του »περὶ ἀνακριτικῶν ἀτελειῶν διὰ τῆς »παραστάσεως τῶν ἀναποφεύκτων πρώ»των δυσκολιῶν ἐπὶ τοιαύτης ἐκ προ»μελέτης πράξεως εἰς τὴν πορείαν τῆς »ἀνακρίσεως».

Καταλήγει δὲ ὁ κ. Τζιβανόπουλος ἐπὶ τοῦ τεθέντος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐρωτήματος ἐκφράζων τὴν γνώμην τῆς Δικαιοσύνης ὅτι δὲν ὑπάρχει πειθαρχικὸν παράπτωμα καὶ ὅτι τοιαύτη καταδίωξις κατὰ τοῦ κ. Τσέλλου ἀντίκειται εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εἰσαγγελικοῦ βήματος.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως ὑπὸ τὴν ἔποψιν πειθαρχικῆς καταδιώξεως τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, κηρύσσει ἑαυτὸν ἀναρμόδιον, διότι ἡ ἔρευνα τῶν ἀτελειῶν τῆς ἀνακρίσεως ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ περὶ πειθαρχικῆς καταδιώξεως δικαστικῶν προσώπων εἶνε ἀνακριβῆ.

Η ΤΑΧΕΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΙΣ

ΤΡΟΠΟΙ ΑΠΟΚΤΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀκαταλλήλου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κτιρίου ὡς Πρωτοδικειακοῦ καταστήματος ὁ ἔγκριτος συνάδελφος κ. Κ. Ἔσλιν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» (ἀριθ. φύλλου 70 τῆς 10 Νβρίου) ἐπιστολὴν θίγουσαν καὶ ἕτερα ζητήματα, ὡς τὸ τῆς ταχείας ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, περὶ ἧς ἀνέφερεν ὅτι προβλέπει ἡ ἡμετέρα Πολιτ. Δικονομία ἐν ἄρθροις 579, 581, 307, 309 κλπ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἑτέρας διατάξεις ἀφορώσας καὶ εἰς τὴν δημοσιότητα τῆς διαδικασίας, αἵτινες «ὁλονὲν ἐνισχύονται παντοῦ τοῦ λοιποῦ κόσμου, πλὴν τῆς Ἑλλάδος».

Ἐπὶ τούτοις ἡ «Δικαιοσύνη» προοιμιακῶς, οἱονεὶ κρούουσα τὸν κώδωνα, ἔγραφε συγχρόνως ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἐπασχολοῦντος τότε τὸν δικηγορικὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν ζητήματος τοῦ δικαστικοῦ καταστήματος τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα ἀληθῶς σοβαρώτερα, ἱκανὰ ν' ἀπασχολήσωσι τοὺς δικηγόρους πρὸ παντός.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἤδη ἐξεταζόμενον θέμα, ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» τῆς 13 Ἰανουαρίου 1907 ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν—Ναὸς τῆς Θέμιδος ἢ τοῦ Ἰανοῦ;» ἠρκέσθημεν νὰ καταδείξωμεν τὸ ἐπιζήμιον πολλαχῶς τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀδικαιολογήτων διακοπῶν τῶν συνεδριάσεων καὶ δὴ τοῦ Πρωτοδικείου, καὶ ἠριθμήσαμεν μόλις εἰς *εἰκοσι-μίαν* τὰς ἑβδομάδας, καθ' ἃς συζητοῦνται ἐκ τῶν πινακίων ὑποθέσεις, ἐκ τῶν πεντήκοντα δύο τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ.

Ἀλλ' οὐκ ἦν τις ὁ *σώζων!*

Τοὐναντίον δέ, τὸ κακὸν ηὔξησε καὶ ἐπεδεινώθη προστεθεισῶν εἰς τὰς ἐκ κακῶν ἕξεων παγιωθείσας ζημίας τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἑτέρων—γενεσιουργῶν τοιούτων ζημιῶν—ἀφορμῶν, ἐκ τῆς ἀβελτηρίας ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀστοργίας τῆς Πολιτείας τὸ μὲν διὰ τῆς ἐπὶ δύο *ἐργασίμους* μῆνας ἀπασχολήσεως τῶν πλείστων Πρωτοδικῶν εἰς ἔκδοσιν ἐκλογικῶν φυλλαδίων, τὸ δὲ διὰ τῆς μυριοτρόπως ἐλεγχθείσης ἁμαρτωλῆς μισθώσεως ὡς Πρωτοδικείου μιᾶς πυργοειδοῦς κυψέλης.

«*Διὰ τὰ χάλια ταῦτα τῆς δικαιοσύνης*», ὡς ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐτιτλοφόρησεν ἐπιστολήν μου (δημοσιευθεῖσαν ἐν αὐτῇ, τῇ 28 Νβρίου), πρὸς ταῖς αἰτίαις τῆς βραδείας ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ὡς μιᾶς τῶν οὐσιωδεστέρων ἀφορμῶν τῆς κακοδαιμονίας τοῦ κράτους ἡμῶν, ἐτόλμησα καὶ νὰ ὑποδείξω ὡς πρώτιστον μέσον θεραπείας «**τὴν ἐνημερότητα** τῶν δικαστηρίων πρὸς συζήτησιν», ὡς τελικὸν δὲ *διὰ ταύτης* σκοπὸν «τὴν βαθμιαίαν καταργησιν τῆς ὑπερεπιβαρυνομένης **σειρᾶς** τῶν πινακίων»—τῆς φαγεδαίνης ταύτης τῶν ζωτικωτάτων κοινωνικῶν καὶ ἐμπορικῶν συμφερόντων,—ὅπως οὕτω φθάσωμεν εἰς τὴν . . . ἐφαρμογὴν (!) τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ἔσσλιν ἐκταφεισῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς ἡμῶν Δικονομίας, ὑφ' ὧν διέπεται ἡ διπλῆ ἀρχὴ τῆς τε ταχείας δικαιοσύνης καὶ τῆς δημοσιότητος.

Ἐπιτραπήτω μοι, ἐπανερχομένῳ αὐτοκλήτως ἐπὶ νομικοῦ ἤδη ἐδάφους καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, οὐχὶ πρὸς ὑπόμνησιν τοῖς ἁρμοδίοις ἀλλὰ πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἐπιμονῆς μου ἅμα δὲ καὶ *νομιμοποίησιν αὐτῆς*, νὰ ἐκθέσω καὶ ἐγὼ ἓν ἔτι ἄρθρον, ἐκ τοῦ τλήμονος Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, τόδε:

«**Ἄρθρον 264.** (Η [διάταξις τῶν πρὸς συ»ζήτησιν ὑποθεσεων προσδιορίζεται κατὰ τοὺς »ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἐπὶ πα»ρουσίᾳ τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ δικη»γόρων, κατὰ τὸ τέλος ἑκάστης ἑβδομάδος »εἰς ὥραν παρὰ τοῦ προέδρου προσδιοριζο»μένην. Οἱ δικηγόροι **ὅμως** δὲν προσκαλοῦν»ται ἰδιαιτέρως ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἡ ἀπουσία »των δὲν φέρει ἄλλην ζημίαν [ὁποία εὐτυ»χία!] εἰμὴ τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος »τοῦ νὰ κάμουν παρατηρήσεις περὶ τῆς προ»σδιορισθείσης τάξεως τῶν ὑποθέσεων».

Ὁ ἑρμηνεύσας τὸν Ὀργανισμὸν τῶν Δικαστηρίων χαλκέντερος συνάδελφος κ. Γ. Φιλάρετος (αὐτόθι σελ. 574), ἀποδώσας τὸ *ἴδιον ἑκάστῳ* περιώρισε τὰς παραβιάσεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου εἰς τὰς ἀθώας ἀπέναντι ἄλλων ἀταξίας τῆς σειρᾶς πρὸς συζήτησιν τῶν αἰτήσεων καὶ ὅρκων, ὡς γινομένην ἐνίοτε ἄλλοτε ἐν ἀρχῇ, ἄλλοτε δ' ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἄλλοτε ἐν τέλει τῆς συνεδριάσεως. Διότι ὀλίγα τινα ἐπεβάλλετο αὐτῷ ἐν τῇ ἱκανῶς πλουσίᾳ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων συγγραφῇ αὐτοῦ νὰ περιλάβῃ ὑφ' ἕκαστον ἄρθρον, δίδων πάντως ἀφορμὴν καὶ τὰ ἐφόδια ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ πείρας πρὸς εὐρυτέρας κρίσεις καὶ ἐρεύνας τῶν κακῶς τε κειμένων καὶ ἔτι χείριστον ἐφαρμοζομένων.

Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου προάγομαι εἰς ἐπίκλησιν εὐρυτέρας παρ' ὅλου τοῦ δικηγορικοῦ σώματος ἀντιλήψεως τῶν δικαιωμάτων οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δέ,—ὡς ἀποτολμήσαντι νὰ εἴπω δημοσίᾳ ἐν ἐπιλόγῳ τῆς ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς μου ἐπὶ τοῦ ἄνω θέματος, ὅτι πρὸς ἀπόκτησιν τοιαύτης οἷαν ὠνειροπόλησαν οἱ νομοθέται τῆς Δικονομίας καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων δικαιοσύνης, ἀπαιτεῖται *καλὴ θέλησις* καὶ μόνον,—διατυπῶ νῦν καὶ θετικῶς μίαν γνώμην ὅπως τελεσθῇ ἓν βῆμα, μικρὸν ἔστω ἀλλὰ συντελοῦν πρὸς κίνησιν περισσοτέραν τῆς δικαστηριακῆς μηχανῆς, καὶ τοῦτο οὐχὶ πρὸς ζωοποίησιν ἄμεσον τῶν νεναρκωμένων ὡς ἄνω διατάξεων τῆς πολιτικῆς ἡμῶν δικονομίας καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ἀλλ' ὑπ' αὐτὰς τὰς κρατούσας συνθήκας ἤτοι ἄνευ διαταραχῆς τοῦ ἡδέος ὕπνου τῶν . . . . ἐν λόγῳ διατάξεων, ἕως ἂν αὗται ἀφ' ἑαυτῶν οὕτως ἐγερθῶσιν.

Ἡ ταπεινή μου γνώμη ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 262 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καθ' ὅ, «πᾶν πολυ»μελὲς δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα »νὰ διαιρῆται...εἰς δύο ἢ καὶ πλείω »τμήματα, νὰ προνοῇ...περὶ τῆς ἐσωτε»ρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ δικαστηρίου, καὶ »νὰ διατάττῃ τὰ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν »τῶν καθηκόντων ἑκάστου τῶν παρ' »αὐτῷ ὑπαλλήλων, *ἂν αἱ γενικαὶ τοῦ »νόμου διατάξεις δὲν ἤθελον ἐξαρκεῖ »κατὰ τοῦτο....*»

Διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα πάντως, καὶ δὴ τὸ τῆς πρωτευούσης, ἐνδείκνυται ἐκ τῶν εἰρημένων ὡς ἀναγκαία ἡ κατάρτισις νέου τμήματος (φερ' εἰπεῖν «πέμπτου») πρὸς συζήτησιν ἀποκλειστικῶς 1) αἰτήσεων ἢ παρεμπιπτουσῶν ἀγωγῶν, 2) πρὸς δόσιν ὅρκων,—ὡς πρὸς τὰς δύο ταύτας κατηγορίας τῶν ὑποθέσεων ἐκ τῶν προερχομένων ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν τμημάτων,—καὶ 3) πτωχεύσεων.

Ἡ συζήτησις αὐτῶν, ὡς εἰκός, θὰ προέρχηται δι' ἐγγραφῆς ἑκάστης ὑποθέσεως ἐν τῷ οἰκείῳ πινακίῳ καὶ ἐκ τοῦ δελτίου τοῦ ἐν λόγῳ νέου τμήματος· ἀπομένει δὲ ὡς πρὸς τὰς παρεμπιπτούσας ἀγωγὰς ἢ αἰτήσεις τὸ *δικαίωμα* τοῦ ἐπισπεύδοντος νὰ συζητήσῃ ταύτας ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου τοῦ οἰκείου τμήματος ἐξ οὗ προέρχονται.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν μελῶν τοῦ νέου τμήματος φρονοῦμεν ὅτι αὕτη εἶνε εὐχερὴς ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις τμήμασι Προεδρευόντων μεθ' ἑνὸς παρέδρου, οἵτινες καὶ ὑπὸ τὸ νῦν καθεστὼς *ἐπιβαρύνονται ὁμοίως* διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ καὶ εἴδους τῶν συζητουμένων δικῶν.

Σκοπὸς τοῦ ὑποδεικνυομένου ὡς ἄνω μέτρου προφανὴς εἶνε, καὶ δὴ πολλαπλοῦς: ἡ προσθήκη πάντως νέου χρόνου καὶ συνεπῶς νέας ἐργασίας κατὰ ποσὸν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιτελουμένην ἐπ' ἀκροατηρίου· ἡ ἐπάρκεια καὶ ἐπὶ μείζονα κατὰ τὸ φαινόμενον πράγματι δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν πρὸς τὸν ἤδη καταναλισκόμενον χρόνον ἐπασχόλησις καὶ ἑκάστου τῶν λοιπῶν τμημάτων εἰς ἐκκαθάρισιν καὶ ἐνημεροποίησιν τῶν πινακίων· ἡ ἱκανοποίησις τῶν εὐλόγως ἀνυπομονούντων δικηγόρων καὶ διαδίκων πρὸς ἐνεργείας αὐτοπροσώπους ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ δὴ ἐν βραχυτέρῳ ὅσῳ καὶ μᾶλλον ὡρισμένῳ χρόνῳ καὶ χρονικῷ διαστήματι· ἡ ἀραίωσις ἐντεῦθεν βαθμιαίως τοῦ ἀκροατηρίου ἑκάστου τῶν λοιπῶν τμημάτων καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς εὐπροσωποτέρα παράστασις τῶν τε διαδίκων καὶ δικηγόρων καὶ τοῦ συνόλου τοῦ δικαστηρίου· ἡ ἔλλειψις ἢ ἄλλως μείωσις τῶν περὶ ἐπαρκοῦς ἐργασίας δικαιολογιῶν ἐκ τῆς ἐπιβαρύνσεως ἤδη τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ἀφροέσσης ταύτης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐργασίας, ὡς περιοριζομένης πλέον εἰς τὸ νέον τμῆμα· κλπ. κλπ. κλπ.

Ἐν περιπτώσει παροχῆς τῆς *μικρᾶς* ταύτης θυσίας εἰς τὸν Μινώταυρον ἂν οὐχὶ τῆς ἀδιαφορίας ἀλλὰ τῆς ὀγκωθείσης πολυδικίας, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἄνω γνώμης καὶ πραγματώσεως τοῦ ὑποδειχθέντος μέτρου, τολμῶμεν νὰ συστήσωμεν καὶ ἕτερον βῆμα, ἁλματικώτερον τοῦτο διὸ καὶ οὐχὶ ἀμέσως ἐκτελεστόν, *συναφὲς ὅμως* τῷ προεκτεθέντι καὶ ὅπερ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦδε ἁπλῶς θίγομεν ὡς ἑξῆς:

Τὸ εὐγενέστερον σημεῖον καὶ δεῖγμα τῆς ἁμίλλης μεταξὺ τῶν μᾶλλον εὐνομουμένων κρατῶν εἶνε ἡ παρὰ τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων ἀπονομὴ *πραγματικῆς* δικαιοσύνης πρὸς τοὺς εἰς αὐτὰ καταφεύγοντας, καὶ δὴ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλοδαπούς. Ἄμεσος δὲ συνέπεια ταύτης εἶνε ἡ μείζων τούτων ἐμπιστοσύνη πρὸς ἐκεῖνα καὶ πρὸς τὸν καθόλου ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν κόσμον, ὧν οὕτως ἀνυπολόγιστος εἶνε ἡ ὠφέλεια. Ἐντεῦθεν ἡ Δικαιοσύνη ἀποβαίνει αὐτόχρημα παράγων ἢ πλουτοπαραγωγικὸς φορεὺς τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας καὶ τῆς καθολικῆς τοῦ Κράτους εὐεξίας, ὡς ἀποτελοῦσα τὸ κύριον ἔρεισμα τῆς *πίστεως*, τῆς βάσεως ταύτης τοῦ ἐμπορίου καὶ πάσης συναλλαγῆς.

Τί πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς ὅμως αἱ μυρίαι δικαιολογίαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀτελειῶν, ἐλλείψεων, παραλείψεων, στασιμότητος, ἀντινομιῶν, καὶ τῶν ἑκάστοτε ἢ παρεπομένων ἑκάστῃ τούτων στραγγαλισμῶν τοῦ δικαίου αὐτῶν, ὧν συνηθέστερός ἐστι καὶ ὁ *ἀτέρμων* δικαστικὸς ἀγών, ὅταν καὶ ἐν ἐπιτυχίᾳ αὐτῶν τὸ γέρας τῆς νίκης ἀποβαίνει αὐτοῖς δῶρον ἄδωρον;

Ἐξαιρετική τις ἕνεκα τούτων ἐπιβάλλεται διαδικασία, πρὸς τῇ ὅλως ἀκάρπῳ δειχθείσῃ μέχρι τοῦδε ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τοιαύτῃ.

Ὡς ἐν πρόχειρον μέσον τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ *τήρησις καὶ ἰδίου πινακίου διὰ τὸ μνημονευθὲν νέον τμῆμα* πρὸς τὸν πρόσθετον τοῖς προεκτεθεῖσι σκοπὸν τῆς ἐκ τούτου συζητήσεως καὶ δικῶν ἐν οἷαις τυγχάνει ὤν τις τῶν διαδίκων ἀλλοδαπὸς καὶ κάτοικος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον δὲ τοῦτο μέτρον, ἕνεκα τῆς διὰ νόμου (ΑΥΝΖ' 1887) καθιερώσεως ἤδη ἰδίου πινακίου περὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων καὶ γνώμης τινὸς (Ἀρ. Π. 222 : 1896) περὶ τοῦ μὴ ὑποχρεωτικοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ περὶ τηρήσεως χωριστῶν πινακίων δι' ἕκαστον εἶδος ὑποθέσεων οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐμπορικῶν τοιούτων, ἀναγκαῖον εἶνε ὅπως πληρέστερον καὶ ἀναμφισβητήτως ῥυθμισθῶσι τὰ περὶ τούτου *διὰ νόμου· ἐφ' ᾧ* τελευτῶντες ἐκφράζομεν διάπυρον εὐχὴν μετὰ τὴν ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις διαμαρτυρίαν.

Μιχαὴλ Ε. Κανακάκης
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις.

ΑΓΩΓΗ

Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν
Κ α τ ὰ
Μιχαὴλ Μουτζουράκη, κατοίκου Λεωνιδίου τοῦ δήμου Λυμναίων τῆς ἐπαρχίας Κυνουρίας καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐνώπιον τοῦ Α' Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ὁ Σ. Α. Συγγελλάκης ἐξέδοτο ἐν Πειραιεῖ τὴν 1 Αὐγούστου 1906 δύο συναλλαγματικὰς ἐκ δραχ. 300 ἑκάστην πληρωτέας τῇ διαταγῇ του εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν ἀντίδικον ἐναγόμενον ὅστις ἀπεδέξατο τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, τῆς μὲν μιᾶς μετὰ μῆνας δώδεκα, τῆς δ' ἑτέρας μετὰ μῆνας ἐννέα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ἑκάστης, ἀντὶ ἴσου ποσοῦ χρημάτων ληφθέντων εἰς μετρητὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐμπορίου του, ἀμφότεραι αἱ συναλλαγματικαὶ αὗται ὀπισθογραφηθεῖσαι τακτικῶς παρὰ τοῦ ἐκδότου των μετεβιβάσθησαν εἰς τὴν πλήρη κυριότητα καὶ κατοχὴν ἐμοῦ, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐπληρώθησαν καίτοι πρὸ πολλοῦ ἔληξαν καὶ ἐζητήθη ἡ πληρωμή αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἀντίδικος εἶνε ὑπόχρεως νὰ μοὶ πληρώσῃ τὸ ἄνω ποσὸν καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως καθ' ὃ ἔμπορος καὶ προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς πράξεως καὶ δι' ὅσα θέλω προσθέσει κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς παρούσης εἰς ἣν καλῶ τὸν ἀντίδικον πρὸς συζήτησιν ἐμπροθέσμως.

Ἐξαιτοῦμαι

Τὴν παροδοχὴν τῆς παρούσης ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος ἐναγόμενος νὰ μοὶ πληρώσῃ διὰ τὴν ἄνω αἰτίαν καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως καὶ προσωρινῆς τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως ἐκτελέσεως δραχ. ἑξακοσίας (ἀριθ. 600) ἐντόκως πρὸς 9 0)0 ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἄχρις ἐξοφλήσεως καὶ

Νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικόν μου.

Ἀθῆναι τῇ 2 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος
Γεώργιος Κ. Βελέντζας

Ἀριθ 21

Ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ Α'. Εἰρηνοδικείου Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Λαβόντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου 1908 αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου, κατοίκου Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ Μιχαὴλ Μουτζουράκη, κατοίκου Λεωνιδίου τοῦ δήμου Λυμναίων τῆς ἐπαρχίας Κυνουρίας καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, δι' ἧς αἰτεῖται ὅπως ὁρίσωμεν χρόνον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1908 ἀγωγῆς αὐτοῦ κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ὡς φύσεως κατεπειγούσης τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις αὕτη εἶνε νόμιμος

Διὰ ταῦτα

ὁρίζομεν χρόνον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1908 ἀγωγῆς τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις τὴν πρώτην δικάσιμον πολιτικῶν δικῶν τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του συνεδριάζοντος καὶ ὥραν συνήθη τῶν συνεδριῶν μεθ' ἡμέρας δέκα πέντε ἀπὸ τῆς ἐν ἀντιγράφῳ νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰανουαρίου 1908

Ὁ Εἰρηνοδίκης
Ἀχ. Σ. Οἰκονομόπουλος
(Τ. Σ.) Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ν. Μπίμπας

Ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικόν μου.

Ἀθῆναι τῇ 6 Ἰανουαρίου 1908

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος
Γεώργ. Κ. Βελέντζας